

свѣтъ, а свѣтимъ не ще бѣде по волѣ-тѣ еднакво. Може нѣкой да обича да съмъ говорилъ по вѣчко за сичко-то, кое-то бѣва въ службѣ-тѣ божіи, да съмъ протзакѣвалъ свѣжъ молитвѣ, свѣкій обичай; нѣкой може да съ обичали, да съмъ слѣдовалъ исторіи-тѣ, да издирѣ на свѣко коренз-а, и да покажѣ сички-тѣ промѣны, кои-то съ са слѣчили за толкова време. Но, пріятелю, ты знаешъ, че мое-то намѣреніе е было свѣстѣмъ дрѣго. Освѣстѣз това, боахъ са, да ти не досадѣ съ такива дри-вноріи. Но то, мыслѣ, че не е свѣстѣмъ нѣждно; защо-то безъ омыслъ исторически-тѣ издирваніа не шѣтъ направи, да са молишъ Богѣ по усердно и да оставишъ нерадѣніе-то, кое-то та врьхлѣтва въ църквѣ за това, че не разѣмѣвашъ службѣ-тѣ божіи. Но азъ съмъ былъ твѣрдѣ увѣренъ че е за това было доволно да разкрилѣ предъ тебе смыслъ-тѣ на молитви-тѣ и на обичай-тѣ, и да ти кажѣ нѣкожъ молитвѣ на оный языкъ, кой-то разѣмѣвашъ по добрѣ; защо-то сички-тѣ свети обичай на наша-та православна църква съ тѣзи високи и тѣзи дѣлбоки, нейни-тѣ молитки са съ такова изобиліе на благодать-та истекли отъ сѣрца-та на свети-тѣ отцы, що-то нито най краснорѣчивата проповѣдь не може са сравни съ тѣхъ, нито пѣкъ може произведа толкова добро въ дѣшѣ-тѣ.

Най послѣ молѣ ти са, пріятелю, да четемъ тѣзи писма прилѣжно. На тѣзи молѣ не ма гони свѣтна-та любовъ къмъ себе самого, защо-то въ това описаніе за службѣ-тѣ божіи нема почти ни-